

REPUBLIKA SLOVENIJA
DRŽAVNI ZBOR

Poslanska skupina Slovenske demokratske stranke

Šubičeva ulica 4, 1000 Ljubljana

t: 01 478 95 30, f: 01 478 98 77, e: ps-sds@dz-rs.si, www.dz-rs.si

**Skupina poslank in poslancev
(prvopodpisani Jože Tanko)**

Ljubljana, 05. 10. 2017

DRŽAVNI ZBOR REPUBLIKE SLOVENIJE
dr. Milan Brglez, predsednik

ZADEVA: Zahteva za sklic izredne seje Državnega zbora Republike Slovenije

Spoštovani!

Na podlagi 85. člena Ustave Republike Slovenije ter 1. odstavka 58. člena Poslovnika Državnega zbora Republike Slovenije skupina podpisanih poslank in poslancev zahteva sklic izredne seje Državnega zbora Republike Slovenije z obravnavo naslednjega priporočila kot točke dnevnega reda:

Predlog Priporočila Vladi Republike Slovenije v zvezi z zlorabo organov odkrivanja in pregona ter sodne veje oblasti.

A. Razlogi za sklic izredne seje državnega zbora

Dejstvo je, da imajo pravna država, zakonito in nepristransko ravnanje organov odkrivanja in pregona, učinkovito in nepristransko sodstvo, ki morajo varovati ustavnost in zakonitost, načela pravne države ter človekove pravice in temeljne svoboščine velik pomen za pravičnost in sam razvoj družbe ter razvoj gospodarstva. Zaskrbljujoče stanje na področju dela organov odkrivanja in pregona oziroma policije in državnega tožilstva, kot tudi sodne veje oblasti, predstavlja osrednji slovenski problem. Omenjeno stanje izhaja iz primerov, ki jih navajamo v nadaljevanju.

Veliko število takih primerov dokazuje, da prihaja do zlorab organov odkrivanja in pregona oziroma policije in državnega tožilstva oziroma prekoračitev meja pooblastil organov odkrivanja in pregona, pa tudi sodne veje oblasti z namenom zlorab, z nedopustnimi posegi v ustavno varovane človekove pravice in temeljne svoboščine.

Izhajajoč iz določil Ustave RS in področnih zakonov je jasno, da bi morali organi odkrivanja in pregona, kot tudi sodna veja oblasti spoštovati vsa določila o neodvisnosti in nepristranskosti ter varovanju človekovih pravic. Toda v praksi ni tako. V nadaljevanju si pogledjmo tovrstna določila.

Policist po opravljenem izpitu iz policijskih pooblastil poda pred pričetkom opravljanja nalog naslednjo prisego: »Slovesno prisegam, da bom pri izvajanju nalog policije vestno, odgovorno, humano in zakonito izpolnjeval svoje naloge ter spoštoval človekove pravice in temeljne svoboščine« (59. člen Zakona o organiziranosti in delu v policiji).

Zakon o nalogah in pooblastilih policije v posebnem poglavju opredeljuje splošna načela za opravljanje policijskih nalog. Pri opravljanju policijskih nalog morajo policisti ravnati v skladu z načelom spoštovanja človekove osebnosti in dostojanstva, drugih človekovih pravic in temeljnih svoboščin ter v skladu z načelom enake obravnave, načelom zakonitosti, načelom sorazmernosti ter načelom strokovnosti in integritete. Tako zakon, praksa pa je pogosto drugačna, o čemer v nadaljevanju.

Zakon o državnem tožilstvu v 7. člen v drugem odstavku določa, da mora državni tožilec pri opravljanju državnotožilske službe ravnati »nepristransko, varovati ustavnost in zakonitost, načelo pravne države ter človekove pravice in temeljne svoboščine«. Po tretjem odstavku istega člena mora državni tožilec zakonito, strokovno pravilno in pravočasno opravljati državnotožilsko službo ter varovati njen ugled. Državni tožilci bi morali ravnati in delovati tudi v skladu z vsebino prisege, ki jo izrečejo pred nastopom državnotožilske službe, ki se glasi: »Prisegam, da bom državnotožilsko službo opravljal vestno, samostojno in v skladu z ustavo in zakoni«. Tako zakon, praksa pa je pogosto drugačna.

V zvezi s kršitvami človekovih pravic in temeljnih svoboščin v postopkih pred sodno vejo oblasti velja spomniti na raziskavo dr. Jerneja Letnarja Černiča, ki jo je objavil marca letos. Raziskavo je pripravil skupaj s študenti in diplomanti Evropske pravne fakultete z naslovom Slovenija pred Evropskim sodiščem za človekove pravice (1994-2016). Izsledki omenjene raziskave kažejo na to, da stanje v slovenskem sodstvu ni zadovoljivo. Od leta 1994 do danes je Evropsko sodišče za človekove pravice v Strasbourgu v primeru RS izdalo skupno je 341 sodb. Zgolj v 17-ih primerih je Evropsko sodišče za človekove pravice pritrdilo sodbam slovenskih sodišč, v 4-ih primerih je bila sklenjena poravnava, v kar 319-ih primerih pa so pritožniki iz RS uspeli, ker je Evropsko sodišče za človekove pravice ugotovilo kršitev vsaj ene od pravic Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin. Posledica tega so dosojene odškodnine, ki jih in jih še bomo poravnali državljani RS, ker so slovenska sodišča sodila tako, da so kršila človekove pravice in temeljne svoboščine.

Da v slovenski sodni veji oblasti močno škripa, priča tudi pregled stanja Evropske komisije na področju pravosodja v državah članicah Evropske unije za leto 2016 (10. 4. 2017). Slovenija še vedno ostaja na repu lestvice neodvisnosti sodstva.

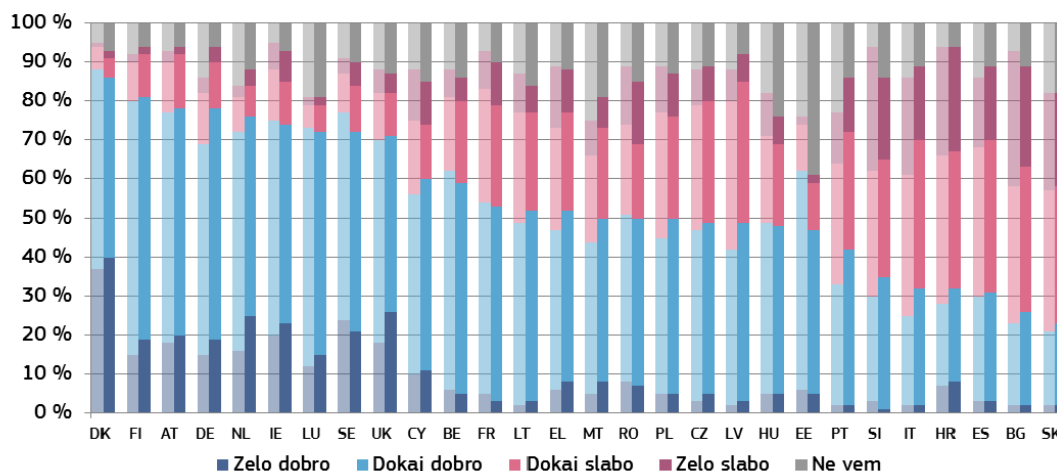
V zvezi s pomembnostjo vprašanja zaupanja ljudi v pravosodje velja opozoriti na mednarodno konferenco na temo Kriza vladavine prava in demokracije v Evropi, ki jo je 25. in 26. septembra 2014 organiziralo društvo Evropska Slovenija. Na konferenci so pravniki razpravljali o krizi vladavine prava in demokracije v Evropi. Dekan Pravne fakultete Univerze v Helsinkih Kimmo Nuotio je v razpravi opozoril: »Če ni zaupanja ljudi v pravosodje, vladavina prava ne deluje«. Omenjena opozorila so še vedno aktualna.

Prav tako velja poudariti, da zaupanja in spoštovanja v sodne odločitve ni mogoče predpisati z zakonom ali na kakšne druge načine vsiliti, temveč si jih je mogoče zgolj pridobiti z učinkovitim in nepristranskim delom ter sprejemanjem odgovornosti za svoje delo. Sodnik mora biti pri svojem delu nepristranski in neodvisen v razmerju do strank v postopku.

Predlagatelji priporočila poudarjamo, da ni dovolj le nepristranskost v samem odločanju, ampak mora sodnik tudi pri obravnavah in sploh v stikih s strankami dajati videz nepristranskosti.

Precej zgovoren je naslednji graf.

Slika 51: Mnenje širše javnosti o neodvisnosti sodišč in sodnikov (vir: Eurobarometer⁸² – svetle barve: 2016, temne barve: 2017)

Po mnenju predlagateljev tega priporočila so prekoračitve meja pristojnosti oziroma pooblastil s strani organov odkrivanja in pregona ter sodne veje oblasti z namenom zlorabe oblasti nedopustne, zato menimo, da bi bilo potrebno odločneje ukrepati, predvsem v smeri vzpostavitve pravičnosti in odgovornosti. Žal pa smo priča nemalo primerom, ki kažejo na to, da na omenjenih področjih prihaja do nedopustnih primerov zlorabe oblasti in do kršitev človekovih pravic in temeljnih svoboščin.

Zloraba organov odkrivanja in pregona ter sodne veje oblasti v temelju spodjedajo ne le demokratičen proces v RS, ampak tudi našo državnost. Zlorabe oblasti navedenih institucij (policije, tožilstva, ter sodne veje oblasti) razjedajo našo družbo. Žal vse preveč dejstev kaže na to, da namesto, da bi pravna pravila veljala za vse enako, veljajo za privilegirane bolj.

V nadaljevanju navajamo nekaj zaključenih primerov, ki so se končali na ravni tožilstva, sodišč ali na ravni Evropskega sodišča za človekove pravice.

1. SODNO ZAKLJUČENI PRIMERI

1.1 Primer Roberta Fojkarja

V primeru Roberta Fojkarja je šlo za nedopustno zlorabo oblasti, prekoračitev meja pooblastil, tožilske funkcije oziroma zlorabe moči nad nedolžnim državljanom. Naj spomnimo. Robert Fojkar je bil leta 1999 obtožen najhujšega kaznivega dejanja, spolnega napada na mladoletno deklico. Tožilka Branka Oven je spisala »obtožnico«, ki se je kasneje v enajstih letih sojenja izkazala kot laž v vseh točkah obtožnice. Da ne bomo posploševali, v tem primeru je bilo res govora o kaznivem dejanju nekoga drugega, Roberta Fojkarja v času kaznivega dejanja sploh ni bilo na kraju kaznivega dejanja. Tožilka Branka Oven je storila nekaj grobih nezakonnosti, na kar je v oprostilnih sodbah večkrat opozoril sicer korekten, a nerazumljivo počasen sodnik Goran Klavora. Robert Fojkar je bil po enajstih letih sodnih postopkov dokončno in pravnomočno oproščen vsakršne krivde, pa ne zato, ker bi primer zastaral ali kaj podobnega, ampak zato, ker ga, kot je ugotovilo sodišče, ni bilo na kraju kaznivega dejanja in zato kaznivega dejanja ni mogel storiti.

Ob tem velja spomniti, da se je primer za Roberta Fojkarja začel leta 1999, prvo sojenje je potekalo in se končalo z oprostilno sodbo leta 2001, a državna tožilka Branka Oven se je pritožila. Drugo sojenje se je odvijalo in končalo z oprostilno sodbo leta 2007, državna tožilka Branka Oven pa se je pritožila tudi drugič. Tretje sojenje pa se je z oprostilno sodbo Roberta Fojkarja končalo leta 2009. Državna tožilka Branka Oven se je pritožila še tretjič.

V nadaljevanju navajamo nekaj citatov iz zadnje in pravnomočne sodbe Robertu Fojkarju: V tretji, pravnomočni sodbi 1 K 4349/2009 43, je sodišče zapisalo: »Nihče od zaslišanih nikoli ni povedal kaj takega, ki bi vsaj kot indic nakazovalo utemeljenost obtožbenih očitkov zoper Roberta Fojkarja«.

V isti sodbi je zapisano: »Vsi izvedeni personalni dokazi zavračajo utemeljenost obtožbenih očitkov zoper Roberta Fojkarja in pravzaprav v celoti smiselno potrjujejo njegov zagovor v vseh detajlih, v katere se sam spušča. Prav tako časovna komponenta aktualne obtožbe zoper njega, ki zajema čas od jeseni 1998 do meseca aprila 1999 nima nikakršne objektivne in logične opore v mogočih dejstvenih zaključkih«. V isti sodbi je nadalje zapisano: »Čudi tudi, da tožilstvo pred koncem glavne obravnave in potem, ko ni ustrezno modificiralo obtožnice v primeru inkriminiranega početja Roberta Fojkarja in vztraja kljub temu, da vsi izvedeni posredni personalni dokazi, ne dajejo nikakršne podlage glede možnosti zaključevanja o tem, da je Robert Fojkar storil to, kar se mu očita«. In nadalje: »Gre za očitno kontraindiktornost med zatrjevano časovno komponento obtožbe in določenimi dokazi, kar pa tožilstvo povsem nerazumljivo in nedopustno ignorira«. In kronski zapis iz oprostilne sodbe Robertu Fojkarju: »Kot prvo, je potrebno poudariti, da ni nikakršnega indica, kaj šele dokaza o medsebojnem poznavanju Roberta Fojkarja in ter (pikice pomenijo izpuščene osebne podatke, ki jih po zakonu ne moremo in ne smemo navajati). V okviru dosedanjega razlaganja neutemeljenosti obtožbenih očitkov glede Roberta Fojkarja, je prvostopenjsko sodišče ob skrbni analizi vseh dejstev jasno predočilo zaključek, da ta od jeseni 1998 pa do 31. 03. 1999 ni bil na stanovanju«.

Iz opisanega jasno izhaja, da je v omenjenem primeru šlo za tipično zlorabo oblasti, pooblastil in tožilske funkcije, ki jo je na koncu po toliko letih le odpravilo Višje sodišče v Kopru. Vlada RS pa je leta 2012 sklenila, da se je potrebno Robertu Fojkarju v imenu države opravičiti in mu izplačati 5000 evrov odškodnine. V imenu države se mu je opravičil takratni notranji minister dr. Vinko Gorenak, ne državna tožilka Branka Oven, ki ga je leta kot tožilka neupravičeno maltretirala in ki je v tem času postala še vodja okrožnega državnega tožilstva v Novi Gorici.

1.2 Primer Zorana Vaskrsića

Evropsko sodišče za človekove pravice v Strasbourgju je nedavno v zadevi Vaskrsić proti RS odločilo, da mora RS v omenjenem primeru plačati odškodnino in povrniti stroške v skupni vrednosti 85.000 evrov zaradi rubeža in prodaje hiše v izvršilnem postopku, nastalem zaradi osnovnega dolga v višini le 124 evrov.

RS je v omenjenem primeru kršila 1. člen prvega protokola Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, ki govori o pravici do lastnine.

Na primer in kršitve v postopku Vaskrsić smo predlagatelji tega priporočila že večkrat opozarjali, npr. v priporočilih za izboljšanje stanja na področju pravosodja. Vaskrsić je bil ljubljanskemu podjetju Vodovod-Kanalizacija dolžan 124 evrov. Ker dolga ni poravnal je prišlo do izvršbe, v kateri so mu prodali hišo, in to po polovični ceni glede na tržno. V zvezi z omenjenim primerom smo predlagatelji opozarjali na nerazumne in nesorazmerne odločitve sodišča. Evropsko sodišče za človekove pravice v Strasbourgju je s svojo odločitvijo v omenjenem primeru samo potrdilo to, na kar smo poslanci SDS opozarjali že leta 2012. Vrhovno sodišče RS žal ni niti priznalo napake, niti se ni opravičilo. In kakšen je bil odziv Vrhovnega sodišča RS po objavi sodbe ESČP? Da je Evropsko sodišče za človekove pravice v Strasbourgju očitno drugače razlagalo slovensko izvršilno zakonodajo. Skrajno neodgovorno in arogantno.

Pri tem primeru velja spomniti še na kolumno sedanjega predsednika Vlade RS dr. Mira Cerarja z dne 02. 04. 2012 z naslovom »Ali velja pravo tudi za t.i. male ljudi« (<http://www.iusinfo.si/DnevneVsebine/Kolumna.aspx?id=80329>), v kateri je branil sodnico in sodstvo nasploh ter zavzel stališče, da je sodišče utemeljeno, pravično in sorazmerno kaznovalo kršitelja ter da je to nesporno ugotovilo tudi Vrhovno sodišče RS. Po mnenju dr. Mira Cerarja je imel Zoran Vaskrsić vse možnosti, da se izogne posledicam, a jih je zavestno ignoriral in ravnal protipravno. Obenem je dr. Cerar okrcal še nekdanjega sodnika na Sodišču za človekove pravice v Strasbourgju, dr. B.M. Zupančiča: »Ob tem se, denimo, v sobotni prilogi Dela z dne 03. 03. 2012 v intervjuju oglasi še naš evropski sodnik dr. Boštjan M. Zupančič, ki seveda najprej opozori, da konkretnega primera ne more komentirati, nato pa med

drugim ugotovi, da gre v takšnem primeru za »norost« (sodnika), da v RS ni več pravnega varstva, da se nam lahko zgodi karkoli, da nam lahko plenijo posestvo zato, ker je poštar narobe odložil pismo s sodnije, pa ga nismo videli ipd«. K temu doda: »Če norci uporabljajo zakon, ne more biti nič dobrega«. Omenjeno stališče dr. Mira Cerarja govori samo zase. Vsekakor bi bilo zanimivo slišati njegov komentar danes, ko je znana sodba Evropskega sodišča za človekove pravice.

Dejstvo je, da je tudi v tem primeru sodna veja oblasti do najvišje instance zlorabila svoj položaj in odločila v škodo posameznika.

1.3 Primer Franca Kanglerja

Primer Franca Kanglerja, nekdanjega poslanca Državnega zbora v letih od 1996 – 2006, nekdanjega župana Mestne občine Maribor v letih od 2006 - 2012 in zakonito izvoljenega državnega svetnika, je primer tipične zlorabe tako policijskega, tožilskega kot delno tudi sodnega sistema. Predlagatelji v nadaljevanje izpostavljamo zgolj in samo pravnomočno zaključene primere zoper Franca Kanglerja. Doletelo ga je 20 kazenskih ovadb, do sedaj pa je pravnomočno zaključenih 12 in to vse v njegovo korist – ni kriv.

Franc Kangler je bil leta 2014 krivično obsojen na Okrajnem sodišču v Mariboru, ker je po funkciji in dolžnosti zgolj podpisal predlog. Obsojen je bil na sedem mesecev zapora, kar je imelo za posledico, da je leta 2014 izgubil mandat državnega svetnika.

Istega leta, dne 17. 07., je Vrhovno sodišče Republike Slovenije sodbo Višjega sodišča v Mariboru razveljavilo in ugotovilo, da je bil Franc Kangler krivično obsojen za dejanje, ki po Kazenskem zakoniku ni opredeljeno kaznivo dejanje. Ob tem si velja zastaviti vprašanje, kako je mogoče, da je sodni senat treh sodnikov v sestavi Aleksander Karakaš, predsednik, Leonida Jerman, poročevalka in Breda Cerjak Firbas, članica sploh lahko potrdil prvostopenjsko sodbo okrajnega sodnika v Mariboru Boštjana Polegka? Takratni zagovornik Franca Kanglerja in sedaj aktualni sodnik Evropskega sodišča za človekove pravice v Strasbourgu dr. Marko Bošnjak je v svoji pritožbi zoper prvostopenjsko sodbo podal strokovno in utemeljeno pritožbo, vendar mu v Mariboru višje sodišče ni sledilo niti v eni točki in potrdilo zaporno kazen, kljub temu, da je bilo v času postopka ugotovljenih več hujših procesnih kršitev, kar pa sodni senat treh sodnikov nikakor ne bi mogel oziroma smel spregledati.

Po pravnomočni obsodbi leta 2014 je Franc Kangler dobil poziv za prestajanje zaporne kazni. Prestajanje kazni bi moral nastopiti dne 09. 05. 2014. Kangler je podal zaprosilo za alternativno prestajanje zaporne kazni, saj do tega trenutka še nikoli ni bil kaznovan in tudi narava očitnega kaznivega dejanja je bila takšna, da bi lahko kazen sedmih mesecev zapora prestajal alternativno.

Dne 07. 07. 2014 je na Okrajnem sodišču v Mariboru pri tedanjem sodniku Boštjanu Polegku potekal narok za alternativno prestajanje zaporne kazni, ki se ga je udeležil tedanji zagovornik Franca Kanglerja, dr. Marko Bošnjak. Sodnik Boštjan Polegek je prošnjo za alternativno prestajanje zaporne kazni obravnaval in jo zavrnil z naslednjo obrazložitvijo, ki je po mnenju predlagateljev tega priporočila nedopustna: »Že, že, da Kangler dela na kmetiji, ampak predstavlja resno nevarnost, da se vrne v politično življenje – mora v zapor« in dodal: »Šele pravnomočna obsodba ga je odvrnila od političnega življenja«. Omenjeno obrazložitev so povzeli nekateri mediji. Ta škandalozna izjava sodnika Polegka očitno kaže na to, da je sodnik Polegek načrtno sprejel nezakonito odločitev, s katero je zavestno onemogočil politično delovanje Franca Kanglerja.

Iz notarsko overjene izjave poslancev Jožeta Jerovška, Rudija Mogeta in Franca Pukšiča je razvidno, da je bil Franc Kangler član Komisije DZ za nadzor obveščevalnih in varnostnih služb od leta 1996 do leta 2007, ko je tudi opravljal funkcijo poslanca. V tem obdobju je Kangler večkrat kot član pooblaščen skupine opravljal nadzor v SOVI, v kateri je bil zaposlen Janez Žirovnik, najprej kot svetovalec direktorja Slovenske obveščevalno varnostne agencije, na koncu pa kot namestnik direktorja. Janez Žirovnik je od leta 2006 sodnik na Okrožnem sodišču v Mariboru. Poslanca Rudolf Moge in Jožef Jerovšek sta z notarsko overovljeno izjavo potrdila, da je Franc Kangler večkrat na samih komisijah in pri nadzoru prihajal v konflikt s sedanjim sodnikom Janezom Žirovnikom. Nedopustno in nepošteno je, da se Janez Žirovnik kot sodnik ni izločil iz postopkov odločanja proti Kanglerju, saj je bil večkrat v konfliktu s Francem

Kanglerjem. Precej nenavadno je, da je bil zmeraj za podaljševanje prikritih preiskovalnih ukrepov proti Kanglerju dežuren sodnik Janez Žirovnik, in to kar sedemkrat. Sedemkrat je torej odločal o ukrepih ravno ta sodnik. Jasno je, da se to ne more zgoditi slučajno, ampak da je šlo za dogovor med policijo in sodnikom o tem, kdaj bo dežuren in kdaj bo policija zahtevala podaljšanje ukrepov.

Parlamentarna Komisija za nadzor obveščevalnih in varnostnih služb je v svojem letnem poročilu za leto 2013 ugotovila, da je v zadevi Franc Kangler prišlo do hujših kršitev človekovih pravic in temeljnih svoboščin, predvsem pa do hujših kršitev zakonodaje na področju ravnanja s prikritimi preiskovalnimi ukrepi, ki sta jo povzročila mariborska policija in tamkajšnje državno tožilstvo. Tako je pooblaščen skupina KNOVS-a, dne 11. 11. 2013 na PU Maribor opravila izredni nadzor, kjer je ugotovila, da je policija nepooblaščen, nezakonito in v nasprotju z določbami Zakona o kazenskem postopku imela originale nekaterih izsledkov prikritih preiskovalnih ukrepov, čeprav jih ne bi smela več imeti od 23. 07. 2010, ko je podala poročilo takratni državni tožilki.

Ustavno sodišče RS je v postopku za oceno ustavnosti dne 24. 03. 2017 sprejelo odločbo pod opravilno številko U-I-246/14-20. Ustavno sodišče RS je v predmetni odločbi nedvomno ugotovilo, da mora policija po uporabi prikritih preiskovalnih ukrepov predati vse izsledke okrožnemu državnemu tožilcu, ta pa naprej preiskovalnemu sodniku. V zadevi Franc Kangler je ugotovilo, da je mariborska kriminalistična policija dne 23. 07. 2010 podala poročilo o uporabi prikritih preiskovalnih ukrepov, takratna vodja okrožnega državnega tožilstva Elizabeta Györkös pa ga je dne 26. 07. 2010 predala preiskovalnemu sodniku Janezu Žirovniku v preizkus. Od tistega trenutka bi se morali vsi izsledki po odločbi Ustavnega sodišča RS hraniti izključno na sodišču. Tedanji zagovornik Franca Kanglerja, dr. Marko Bošnjak, in Odbor 2015 so ugotovili, da je policija zadržala originale in 23. 07. 2010 državnemu tožilstvu predala kopije, kar je v nasprotju z določbami Zakona o kazenskem postopku. Prav tako je bilo ugotovljeno, da je okrožno državno tožilstvo v Mariboru šele čez leto dni, in sicer 09. 05. 2011, preiskovalnemu sodniku dostavilo - po njihovih navedbah originale prikritih preiskovalnih ukrepov, s kazensko ovadbo zoper V. M. Od 10. 05. 2011 do 03. 10. 2011, torej za 5 mesecev, pa si je takratni mariborski državni tožilec Boris Marčič od preiskovalnega sodnika v zadevi Franc Kangler in drugi izposodil vse izsledke prikritih preiskovalnih ukrepov ter jih za navedeno obdobje odnesel izven sodišča – po vsej verjetnosti na okrožno državno tožilstvo.

Marjan Fank je Okrožnemu državnemu tožilstvu v Mariboru podal pobudo za nadzor elektronskih komunikacij s prisluškovanjem in snemanjem za Franca Kanglerja. Pod dokument s številko 2340-9/08-24, z dne 15. 03. 2009, se je kot takratni vodja mariborskih kriminalistov tudi podpisal. Iz priloženih dokumentov je jasno razvidno, da je Marjan Fank pobudi priložil 75 prepisov pogovorov in SMS sporočil, čeprav je vedel in se zavedal, da za prepise SMS sporočil in pogovorov nima odredbe preiskovalnega sodnika, kot to določa tretji odstavek 153. člena Zakona o kazenskem postopku v povezavi s šestim odstavkom 84. člena Zakona o kazenskem postopku. Marjan Fank je kot odgovorna oseba zavestno storil nezakonito dejanje, saj je globoko posegel v zajamčene človekove pravice Franca Kanglerja in ostalih. Iz dokumentov je razvidno, da je sedaj aktualni generalni direktor policije Marjan Fank, ki je bil v tistem času predstojnik kriminalistične službe v Mariboru, grobo kršil določila tretjega odstavka 153. člena Zakona o kazenskem postopku. Za nagrado je postal generalni direktor policije.

V tem primeru gre za grobe kršitve in zlorabe tako na strani policije, tožilstva in tudi sodstva, do Vrhovnega sodišča RS, ki je kršitve odpravilo.

1.4 Primer Antona Štihca

Dne 08. 03. 2010 je bila odrejena hišna preiskava na naslovu Kardoševa ulica 2, Murska Sobota, kjer ima sedež Mestna občina Murska Sobota. Preiskava je bila opravljena v prostorih, kjer se hrani dokumentacija in zapisi elektronskih komunikacij, ki se nanašajo na prenos kmetijskih zemljišč na Mestni občini Murska Sobota z namenom gradnje letalskega muzeja.

Odredbo so lahko izvršili policisti v času od 08. 03. 2010 do vključno 15. 03. 2010, pri čemer je preiskovalni sodnik posebej dovolil, da se preiskava opravi tudi v nočnem času (t.j. med 22.00 in 6.00 uro), kar je v celoti in povsem nenavadno, v praksi pa nepotrebno. V kriminalističnih učbenikih lahko celo preberemo, da se hišna preiskava opravlja preko dneva. Šlo je za tako imenovano akcijo PIRAMIDA, v

kateri so preiskovali tudi takratnega poslanca Zmaga Jelinčiča Plemenitega in takratnega ministra za kmetijstvo dr. Marjana Pogačnika v zvezi z zemljišči za letalski muzej na območju Murske Sobotne.

Policija je hišno preiskavo na sedežu Mestne občine Murska Sobota, ki jo je takrat vodil župan Anton Štihec, opravila 09. 03. 2010 med 13.30 in 18.30 uro, preiskavo pa je vodil kriminalist Darko Majhenič, danes vodja Nacionalnega preiskovalnega urada. Kljub temu, da je bila hišna preiskava odredjena za prostore Mestne občine Murska Sobota, so kriminalisti odvzeli prostost tedanjemu županu Antonu Štihcu, saj so mu omejili gibanje na prostore pisarne na sedežu Mestne občine Murska Sobota. Prav tako so mu prepovedali vsakršno komuniciranje s svojci in mediji. V pisarni župana seveda ni bilo nobene dokumentacije, ki so jo iskali kriminalisti, so pa nosili zaposleni iskano dokumentacijo iz drugih prostorov v županovo pisarno.

Čeprav tedanji župan Anton Štihec ni bil ne osumljenec niti preiskovanec, mu vodja preiskave Darko Majhenič ni dovolil komunicirati ne z mediji niti z njegovimi najožjimi družinskimi člani. Tedanjega župana Antona Štihca je najbolj prizadelo dejstvo, da mu kriminalist Darko Majhenič ni dovolil govoriti niti z njegovo mamo, ki ga je prav takrat klicala po telefonu in kateri je župan Anton Štihec obljubil, da bosta tisti dan šla skupaj na grob očeta (bila je ravno obletnica njegove smrti).

Ob tem si lahko samo predstavljamo, kakšen šok je doživela županova mati, ko je pri poročilih na radiu (ob 15.30) ali na TV (ob 17.00 na TV SLO) izvedela, da je njen sin med petimi osumljenci in obdolženci, ki so jih tisti dan pridržali v sklopu velike vseslovenske kriminalistične preiskave. Kriminalist Darko Majhenič je pozval tedanjega župana, da si naj preskrbi odvetnika, ki bo lahko sodeloval pri ščititju njegovih pravic. In to kljub temu, da ni bil ne osumljenec niti preiskovanec.

V skladu s tem zoper tedanjega župana Antona Štihca nikoli ni bila podana niti kazenska ovadba ali kaj podobnega, medijsko pa je bil popolnoma oblaten kot domnevni storilec kaznivega dejanja. Tudi Aleksander Jevšek, takratni šef slovenskih kriminalistov, je na TV SLO1 ob 22.00 istega dne sicer povedal, da župan Anton Štihec ni bil ne osumljenec storitve kaznivega dejanja in ne preiskovanec. Toda Aleksander Jevšek je bil nadrejen Darku Majheniču, na naslednjih volitvah pa je kandidiral za mesto župana Mestne občine Murska Sobota in volitve tudi dobil.

Še en primer zlorabe pooblastil policije.

1.5 Primer Andreja Magajne

Dne 03. 11. 2010 so kriminalisti z odredbo za hišno preiskavo potrkali na vrata tedanjega poslanca SD Andreja Magajne. Andrej Magajna naj bi na svoj računalnik prenesel sliko »neznanega dekleta oblečenega v hlače, ki razkazuje golo oprsje«. Policija naj bi ta podatek dobila od Luksemburške policije pred več kot enim letom in pol pred hišno preiskavo. Andrej Magajna pa je prišel le nekaj dni pred omenjeno hišno preiskavo v spor s svojo poslansko skupino zaradi Zakona o RTV Slovenija. Verjetno ni naključje, da ga je takrat uslužbenec MZZ, dr. Milan Balažič, opozoril, naj ne trmari, ker se mu bodo sicer maščevali. Andrej Magajna je bil tudi delegat prve demokratično izvoljene skupščine in član prve Ustavne komisije.

V kriminalistični praksi ni znan primer, da bi izvajali hišne preiskave zaradi posedovanja slike - citiramo iz odredbe: »neznanega dekleta, oblečenega v hlače, ki razkazuje golo oprsje«. Isti dan so bile izvedene hišne preiskave na 21-ih naslovih različnih osumljencev, kar je kriminalistična policija prikazala kot veliko vseslovensko kriminalistično preiskovanje pedofilije. Pri vsem je zanimivo tudi to, da je kriminalistična policija napačno obvestila preiskovalnega sodnika, češ da je bila sporna slika »prenesena« na računalnik Andreja Magajne, čeprav v originalnem obvestilu luksemburške policije piše, da je šlo za »poskus prenosa slike, ki ni bil izveden«.

Več kot zgovorno je tudi dejstvo, da je kriminalistična policija izgubila original in prvo kopijo zaseženega trdega diska računalnika Andreja Magajne, ki ga še danes ni dobil nazaj.

In kakšen je bil rezultat kar 23-ih hišnih preiskav? Informacija, ki jo je prejel Andrej Magajna na sodišču 10. 01. 2017, pove marsikaj. Obsojen je bil le eden (Dejan P. iz Ljubljane), ki je maja 2013 na naroku sprejel ponujeno pogojno kazen enega leta in pol zapora.

Andrej Magajna je bil marca 2017 pravnomočno oproščen vsakršne krivde. To je formalen rezultat celotne zadeve, dejansko pa je bil skoraj sedem dolgih let ožigosan kot domnevni storilec kaznivega dejanja.

V danem primeru gre za popolno zlorabo pooblastil policije, ki je niso ustavili tožilci, temveč šele sodniki.

1.6 Primer Zmaga Jelinčiča Plemenitega

Nekdanjemu poslancu Državnega zbora RS Zmagu Jelinčiču Plemenitemu je policija odvzela prostost dne 09. 03. 2010 ob 12.28 uri v gospodarski družbi Bold d.o.o. na Mlaki pri Kranju (Mlaška ulica 59). Odvzem prostosti tedanjemu poslancu je izvedla s štirimi policijskimi vozili, s katerimi je skoraj zapolnila manjšo stransko ulico. V prostore omenjene gospodarske družbe, kjer je tedanji poslanec pripravljaj knjigo za tisk, sta vstopila dva kriminalista, ki sta ob tem dejala naslednje: »Jemljemo vam prostost, ali ste oboroženi?«. Mesto odvzema prostosti napotuje na dejstvo, da ga je policija sledila že dolgo časa, vprašanje pa je, ali z odredbo sodišča, ali nezakonito. Tega dokumenta tedanji poslanec ni nikoli videl. Postopek je vodila Policijska uprava Koper.

Tedanji poslanec Zmago Jelinčič Plemeniti je bil odpeljan v Državni zbor RS, kjer je bila opravljena preiskava prostorov njegove poslanske skupine. Ta se je začela ob 13.29 uri, po njegovi privedbi v Državni zbor RS ob 13.15 uri. Že ob prihodu v Državni zbor RS je bila tam zbrana množica novinarjev iz praktično vseh slovenskih medijskih hiš. Tedanji poslanec, ki mu je bila odvzeta prostost, je bil ob tem upravičeno prepričan, da so bile vsaj nekatere medijske hiše v naprej opozorjene na dogajanje. Preiskava prostorov poslanske skupine se je ob prisotnosti oboroženih policistov v stavbi Državnega zbora RS odvijala v filmskem stilu. Državni zbor RS je bil poln uniformiranih policistov in kriminalistov v civilu. Gibanje je bilo popolnoma omejeno in prepovedan je bil vstop v prostore poslanske skupine preiskovanega poslanca. Policisti so preiskovali, ali bolje, obiskovali tudi prostore stranke, ki niso bili povezani s preiskovancem ali z so-osumljenim Srečkom Prijateljem, tudi tedanjim poslancem. Navkljub temu, da naj bi bila preiskava namenjena razjasnitvi nekakšnega podkupovanja med Zmagom Jelinčičem Plemenitim in tedanjim ministrom, pristojnim za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano, dr. Marjanom Pogačnikom, v zvezi z letalskim muzejem, je bilo jasno vidno, da policistov to ni ravno zanimalo. Tedanji predsednik Državnega zbora RS dr. Pavle Gantar in generalna sekretarka Mojca Prelesnik nista imela nobenih pripomb ali zadržkov glede kršenja integritete Državnega zbora RS kot institucije in sta dovolila oborožen vstop policistov v prostore Državnega zbora RS. Policisti so preiskovancu Zmagu Jelinčiču Plemenitemu v preiskavi odvzeli osebni računalnik in mobilni telefon, zavarovanje podatkov elektronskih naprav pa je bilo opravljeno šele 04. 05. 2010, torej dva meseca kasneje. Iz računalnika so bile kopirane popolnoma vse datoteke od začetka uporabe računalnika do trenutka zasega.

Preiskava v Državnem zboru RS je bila končana ob 17. 00 uri, ko je bil preiskovanec s policijskim vozilom odpeljan na domači naslov. Tudi tam je bila množica novinarjev, ki so pripeljale s seboj celo agregate za osvetljevanje stavbe in ves čas snemali dogajanje. Ob tem se ni bilo mogoče znebiti vtisa, da so medijske hiše dobile namig s strani policije, kam in kdaj naj gredo. Hišna preiskava je bila izvedena na zahtevo koprskega sodišča, s tem da je koprski sodnik Iztok Naglav zahteval, da se lahko opravi nočna hišna preiskava (...»posebej dovoljujem, da se preiskava opravi tudi v nočnem času, to je med 22.00 in 06.00 uro naslednjega dne«), kar je v popolnem nasprotju s taktiko in metodiko dela kriminalistov. Tedanjemu poslancu Zmagu Jelinčiču Plemenitemu so po njegovi izjavi kriminalisti povedali, da ne iščejo nobenih zadel v zvezi z letalskim muzejem, ampak da iščejo morebitne fotografije, posnetke in dnevnike v zvezi z afero bulmastifov, kajti v Državnem zboru RS je osumljenec govoril prav o tem.

In kako se je zadeva končala? Tedanji poslanec Zmago Jelinčič Plemeniti je bil obtožen storitve kaznivega dejanja »Dajanja podkupnine« po 2. odstavku 262. člena Kazenskega zakonika v zvezi z 20. členom istega zakona in kaznivega dejanja »Jemanja podkupnine« po 2. odstavku 261. člena na podlagi prvega in drugega odstavka 180. člena Zakona o kazenskem postopku. Preiskava zoper Zmaga Jelinčiča Plemenitega je bila pravnomočno ustavljena 29. 09. 2014.

Popolni primer zlorabe pooblastil policije in tožilstva.

1.7 Primer Alenke Bratušek

Specializirano državno tožilstvo je junija 2017 zavrglo kazensko ovadbo zoper Alenko Bratušek, ki jo je zaradi domnevne zlorabe uradnega položaja pri njenem samoimenovanju za evropsko komisarko vložil Nacionalni preiskovalni urad. Njen zagovornik, ki sicer takrat z odločitvijo pristojnega državnega tožilstva še ni bil uradno seznanjen, je dejal: »Odločitev je pravilna in več kot pričakovana. Žalostno je, da je tožilstvo pri več kot jasni zadevi potrebovalo leto dni, da je sprejelo odločitev«.

Omenjena afera se je začela, ko je Vlada RS julija in septembra 2014 obravnavala kandidature za evropskega komisarja, pri čemer je Alenka Bratušek poleg evropske poslanke Tanje Fajon in zunanjega ministra Karla Viktorja Erjavca predlagala še sebe. Ker bi se morala kot kandidatka iz glasovanja izločiti, Vlada RS o njenem predlogu ni glasovala, temveč se je z njim le seznanila. NPU je z obravnavo zadeve pričel oktobra 2014 na podlagi pisne prijave. Kriminalisti so marca 2015 opravili hišne preiskave na domačem naslovu Alenke Bratušek, na sedežu stranke Zavezništva, v prostorih poslanske skupine nekdanjega Zavezništva in na Vladi RS. NPU je nato julija 2015 na Specializirano državno tožilstvo vložil kazensko ovadbo zaradi suma kaznivega dejanja zlorabe uradnega položaja ali uradnih pravic, ker naj bi si Alenka Bratušek z imenovanjem na položaj evropske komisarke hotela pridobiti nepremoženjsko korist. Državno tožilstvo je na podlagi ovadbe na začetku februarja 2016 na okrajno sodišče vložilo predlog za opravo posameznih preiskovalnih dejanj.

Po poročanju medijev so bili na predlog državnega tožilstva med zaslišanimi poleg Alenke Bratušek tudi Karl Viktor Erjavec, Jernej Pikalo, Dejan Židan, dr. Anja Kopač Mrak, dr. Gregor Virant, Roman Jakič, dr. Uroš Čufer, ki so kot ministri sodelovali na sejah, in še nekateri zaposleni v vladnem oziroma premierkinem kabinetu. Prav tako so bili na sodišču zaslišani evropska poslanka Tanja Fajon, Janez Potočnik, Borut Pahor, dr. Miro Cerar. Slednja sta bila zaslišana o njihovih aktivnostih in o stikih med njima ter Alenko Bratušek in predsednikom Evropske komisije Jean-Claude Junckerjem. Zaslišanja so bila končana pred slabim letom. Junija letos je bila po opravljenih preiskovalnih dejanjih zoper Alenko Bratušek ovadba zavrnjena, kar so obvestili z državnega tožilstva.

Še en primer zlorabe policije in tožilstva torej, ki ga je ustavilo šele sodišče.

1.8 Primer Patria

V slovenski in mednarodni javnosti je še posebej odmeven sodni primer Patria, ki je z zlorabo oblasti policije, tožilstva in rednega sodstva močno zaznamoval slovenski družbeni in politični prostor. Od napovedi velikega poka iz Finske naprej je namreč več volitev na državni in lokalni ravni potekalo pod vplivom omenjenega primera.

V primeru Patria je prišlo do nedopustnih prekrškov meja pooblastil s strani organov odkrivanja in pregona ter sodstva z namenom zlorab oblasti. Kršene so bile številne ustavno varovane človekove pravice in temeljne svoboščine, oškodovani nedolžni vpleteni, država ter državljanke in državljani pa so postali talci zlorab oblasti.

Odločitev Ustavnega sodišča RS aprila leta 2015 v primeru Patria je potrdila ugotovitve številnih pravnikov, ki so v javnosti opozarjali na zelo dvomljive pravne akrobacije in kršitve, tako pri uporabi materialnopravnih določb Kazenskega zakonika ter Ustave Republike Slovenije, kot pri izvajanju procesnih pravil poštenega postopka. Ustavno sodišče RS je v omenjeni odločbi št. Up-879/14-35 z dne 20. 04. 2015 ugotovilo kršitev ustave in kršitev pravice do nepristranskega sojenja, ker je pri odločanju o zahtevi za varstvo zakonitosti sodeloval nekdanji predsednik Vrhovnega sodišča RS Branko Masleša. Pomembna je zlasti ugotovitev, »da nihče ne sme biti kaznovan za dejanje, za katero ni zakon določil, da je kaznivo in zanj predpisal kazni«. Sodba, ki jo je brez dokazov izrekla ljubljanska okrajna sodnica Barbara Klajnšek, ni mogla obstati. Da je sodba, ki je temeljila na očitku, da naj bi Janez Janša »neznanega dne, na neznanem kraju, na neznan komunikacijski način prejel obljubo neznanega nagrade, ne zase, ampak za druge«, pomenila pomanjkanje slehernega dokaza in onemogočala obrambo, so opozarjali tudi številni domači in tuji ugledni pravniki, ki so ugotovili tudi številne kršitve človekovih in ustavnih pravic v postopku ter

opozorili, da niti do postopka sploh ne bi smelo priti na podlagi obtožnega predloga, ki ga je spisala državna tožilka Branka Zobec Hrastar.

Odločitev Ustavnega sodišča RS je potrdila, da so tako policija kot tožilstvo in nenazadnje vse tri sodne instance ravnale izključno politično in ne strokovno. Namen je bil škodovati Slovenski demokratični stranki, ki je v času sojenja in dogajanja v zadevi Patria utrpela nepopravljivo škodo na številnih volitvah (državnozborske volitve leta 2008, EU volitve 2009, lokalne volitve 2010, predčasne državnozborske volitve 2011, EU volitve 2014 in predčasne državnozborske volitve 2014).

Ustavno sodišče RS je v 42. točki obrazložitve svoje odločitve št. Up-879/14-35 z dne 20. 04. 2015 zapisalo, da iz sodb vrhovnega, višjega in okrajnega sodišča ni mogoče razbrati, da so sodišča pri ugotavljanju, ali odločilna dejstva ustrezajo zakonskemu dejanskemu znaku, sploh opravila presojo z vidika ustavnih zahtev načela zakonitosti, čeprav je bilo to ves čas ugovarjano. Kot ugotovljeno v 29. točki obrazložitve so vsa redna sodišča vzpostavila nedopustno prakso razlage in uporabe zakona, po kateri bi se lahko nekoga kaznovalo celo zaradi napačnih misli.

Nesporno je odgovornost Vrhovnega sodišča pri vzpostavitvi takšne neustavne in nevarne prakse velika. Ustavno sodišče RS je v 12. točki obrazložitve sklepa št. Up-373/14-22 z dne 11. 06. 2014, ko je zavrglo ustavno pritožbo pred izčrpanjem izrednih pravnih sredstev, izrecno zapisalo, da »mora tudi Ustavno sodišče zaupati, da bo Vrhovno sodišče RS v primerih, ko je njegova pristojnost za odločanje o izrednem pravem sredstvu določena z zakonom, odgovorno opravilo svoje ustavne obveznosti in med njimi na prvem mestu zagotovilo spoštovanje človekovih pravic in temeljnih svoboščin«. Prav tako je Ustavno sodišče RS v 21. točki obrazložitve citiranega sklepa navedlo, da »Ustavna pritožba vsebuje resne očitke kršitev človekovih pravic pritožnika, ki zahtevajo njihovo skrbno, natančno in poglobljeno proučitev«. Nadalje je Ustavno sodišče RS v 23. točki omenjenega sklepa tudi izrecno poudarilo, da »gre tudi za vprašanje, pri obravnavi katerih pride na ravni konkretnega primera do prepletanja razlage prava, pravilnosti dokazne presoje ali morebiti celo pravilne ugotovitve dejanskega stanja«. Vrhovno sodišče RS je bilo na ključen očitek, zaradi katerega so bile vse sodbe rednih sodišč razveljavljene, opozorjeno tudi v odklonilnem ločenem mnenju tedanjega ustavnega sodnika Jana Zobca k že zgoraj omenjenemu sklepu, ki je v 14. točki svojega odklonilnega ločenega mnenja navedel, da »tako stališče, ki sprejem obljube kot nosilni znak kaznivega dejanja razume kot neke vrste subjektivni znak kaznivega dejanja in ga zato v konkretnem dejstvenem opisu ni treba še natančneje opredeliti, pokaže vso zadrego pritožbenega sodišča z iskanjem opravičila za izostanek konkretizacije osrednjega znaka kaznivega dejanja«. In nadaljuje »da pa je tako stališče pritožbenega sodišča z vidika 28. člena Ustave RS povsem nevdržno, ni težko dokazati. Področje kaznivosti namreč širi onkraj zunanjega, fizičnega, materialnega in otipljivega sveta v storilčevi miselni, notranji svet ter s tem inkriminira goli namen, ali z drugimi besedami, inkriminira nedokazljiv miselni delikt – človekovih misli za enkrat ni mogoče nadzorovati in zato tudi ne inkriminirati«.

Glede očitne defektnosti obtožbe, ki jo je na koncu ugotovilo Ustavno sodišče RS, je nekdanji ustavni sodnik mag. Miroslav Mozetič v pritrdilnem ločenem mnenju kljub dejstvu, da obtožni akt ni bil predmet ustavnosodne presoje, poudaril pomembnost, da »državni tožilec v izvrševanju svoje funkcije dosledno spoštuje Ustavo RS in zakon ter pri tem ne ravna pristransko ali arbitrarno«.

Kot že rečeno, je šele Ustavno sodišče RS ustavilo serijo nezakonitosti in zlorab, ki so se začele na policiji, nadaljevale na tožilstvu in na vseh treh stopnjah rednih sodišč. Toda tudi Ustavno sodišče RS ni zmoglo zadeve urediti v skladu s pravnim redom dokončno, saj je prvostopnemu sodišču naložilo ponovno sojenje.

Vrhovno sodišče RS je kljub vsemu zavrnilo zahtevo predsednika največje opozicijske stranke Janeza Janša za varstvo zakonitosti zoper sodbi ljubljanskega okrajnega in višjega sodišča glede zastaranja v zadevi Patria. Vrhovno sodišče RS je pritrdilo presoji višjega sodišča, da zastaranje ni nastopilo, saj je okrajno sodišče z izdajo sklepa kršilo zakon. Vendar kljub temu višje sodišče pritožbi obdolženca ni ugodilo argumentom, da nima pravnega interesa za pritožbo.

Tisti, ki so afero, ki se je po posredovanju Ustavnega sodišča RS izjalovila, sprožili, so očitno sklenili, da mora sedaj zastarati, saj bi oprostilna sodba imela nepopravljive posledice za tiste, ki vodijo niti iz ozadja. Vrhovna sodnica svetnica Barbara Zobec, ki je bila tudi v omenjenem senatu Vrhovnega sodišča RS in se

z omenjeno odločitvijo ni strinjala, je v članku v Pravni praksi opozorila na še zadnjo sodniško manipulacijo na Vrhovnem sodišču RS v primeru Patria. Na Vrhovnem sodišču RS še ni možnosti, da bi sodniki v sodnih senatih lahko podali ločena mnenja. Tudi glasovanja so tajna. Nesporno je, da ločena mnenja naredijo sojenja transparentna, pregledna in dvignejo zaveso. S tem se prevzame tudi odgovornost pred strokovno in širšo javnostjo. »Naravnost absurda je trditev, da bi bila oprostilna sodba ali zavrženje obtožnega akta iz razloga, ker dejanje, ki se mu očita, ni kaznivo dejanje, za obdolženca manj ugodna od formalne odločbe, v konkretnem primeru odločbe o zastaranju, čeprav zastaranje pregona še ni nastopilo«, je poudarila. »Obžalujem, da je Vrhovno sodišče RS odstopilo od utrjenih in enotnih stališč pravne literature ter ustaljene sodne prakse, ki priznava obdolžencu pravni interes za izpodbijanje zavrnilih in oprostilnih sodb. Enako velja za odstop od dosedanje prakse glede vezanosti sodišč na predloge v pravnih sredstvih, predvsem pa glede prekluzije v zvezi s predlogom, navedenim v zahtevi za varstvo zakonitosti«, glede primera Patria ugotavlja Barbara Zobec in kliče k odgovornosti, da bi pristojni takšen odstop od sodne prakse in enotnih stališč kazenskopravne doktrine morali tudi izčrpno, vsestransko in prepričljivo obrazložiti.

Predlagatelji tega priporočila izražamo razočaranje nad dejstvom, da je v primeru Patria prišlo do takšnega epiloga, ki so po našem prepričanju posledica številnih manipulacij nosilcev oblasti pravosodnih institucij. Izražamo pričakovanje, da bodo na področju pravosodja čim prej vzpostavljeni elementi, ki bodo sojenje naredili pregledno in pošteno, da bo zagotovljena enakost pred zakonom in vzpostavljena odgovornost sodnikov pred strokovno in širšo javnostjo.

1.9 Nerazumno, arbitrano in politično motivirano odločanje sodišč

Podjetje Eko - park iz Lendave, ki je v lasti Občine Lendava, je v volilni kampanji leta 2012 za potrebe volilne kampanije kandidata Danila Türka nakazalo 1.500 evrov. Eko - park je bil v lasti občine Lendava. Takšnim podjetjem je zakon prepovedoval financiranje volilnih kampanj. Povrhu krepko več kot polovico vseh svojih prihodkov podjetje Eko - park dobi od države.

Sodišče je v tem primeru organizatorju volilne kampanje nekdanjega predsednika republike Danila Türka Romanu Ferenčaku za nedovoljen prispevek izreklo opomin. Opomin so poslali tudi občinskemu podjetju iz Lendave, ki ga vodi Jožef Gerenčer, ker je plačalo, kar ne bi smelo. Gerenčer ni le direktor tega komunalnega podjetja. Je tudi izvoljeni občinski svetnik in predsednik lokalnega odbora SMC v Lendavi. Računsko sodišče RS so je pritožilo, saj meni, da je opomin za nedovoljeno financiranje kampanje pomembnega politika z denarjem občinskega podjetja preblaga kazen. »To je prekršek neznatnega pomena in zato ne bo postopka«, je sodišče odločilo o nezakonito podarjenih 1.500 evrih za kampanjo nekdanjemu predsedniku republike Danilu Türku, ki jih je nakazalo podjetje Eko - park iz Lendave.

Taka odločitev sodišča dramatično odstopa od kazni, ki jo je za 100 evrov prikrite usluge za kampanjo mariborskega župana Andreja Fištravca sodišče naložilo društvu, ki ga vodi Rosvita Šeruga - ne boste verjeli – 5.000 evrov globe.

Tipičen primer arbitrarnega odločanja sodišč, ki ni v skladu z načelom zakonitosti in poštenosti.

2. »TUDI SODNO NEZAKLJUČENI PRIMERI« SO LAHKO ZLORABE

2.1 Primer Zorana Jankoviča

Policija je septembra 2012 in leta 2014 pri županu Mestne občine Ljubljana opravila hišne preiskave. Medijsko smo lahko zasledili, da je bil izveden zaseg večje količine materiala. Pri njem so bili uporabljeni tudi prikriti preiskovalni ukrepi – prisluškovanje njegovim telefonskim pogovorom. Danes, skoraj pet let po prvih hišnih preiskavah, še nismo bili priča niti dnevu sojenja. Še več, te dni je sodišče (nepravnomočno – pritožba na višjem sodišču še ni rešena) odločilo, da se iz dokaznega materiala izločijo prepisi prisluhov z obrazložitvijo, da je tožilstvo zamudilo podati obtožni predlog.

Zoran Jankovič je leta 2010 kazensko ovadil Igorja Bavčarja, ki je bil pravnomočno obsojen in se nahaja v zaporu. V primeru Zorana Jankoviča pa se ni zgodilo nič.

V primeru Zorana Jankoviča lahko sklepamo, da gre za zlorabe tožilstva in sodne veje oblasti z neukrepanjem in ciljem zastaranja zadev.

2.2 Serijsko padle ovadbe zoper Roka Furlana

Rok Furlan velja za človeka, ki je blizu družini Jankovič. Njegovo podjetje Sector beton je med drugim dobavljalo beton za gradnjo Stožic. Pred nekaj tedni je portal Podcrto.si pisal o tem, kako se je ljubljanskemu poslovnežu Roku Furlanu v preteklosti »uspelo izogniti pregonu v vsaj sedmih kazenskih zadevah, v katerih je bil obtožen davčne utaje, ponarejanja poslovnih listin, goljufije in celo nekakšnega napada na policista«. Štiri ovadbe so zastarale, za eno tožilstvo ni našlo dovolj dokazov, dve pa sta bili zavrženi, a po poročanju portala »na precej nenavaden način«. Kot so navedli, so zadeve obravnavale tožilke Julijana Uhan, Maša Podlipnik in Alenka Erker Skulj. Naključje ali zloraba?

2.3 Primer Zalar, Fišer, Škrlec

Dan pred imenovanjem druge Janševe vlade leta 2012 se je na relaciji med Vrhovnim državnim tožilstvom in pravosodnim ministrstvom dogajalo marsikaj. Takratni generalni državni tožilec Zvonko Fišer je nenadoma ugotovil, da mora nujno imenovati generalnega direktorja Vrhovnega državnega tožilstva in je za to mesto predlagal politika Boštjana Škrleca, ki je takrat opravljal naloge državnega sekretarja na ministrstvu za pravosodje. Takratni pravosodni minister Aleš Zalar je njegovi želji prisluhnil in stekla je bliskovita akcija – Boštjan Škrlec se je v nekaj urah iz politika prelevil v strokovnjaka na Vrhovnem državnem tožilstvu. Brez razpisa je bil imenovan za generalnega direktorja Vrhovnega državnega tožilstva.

Takrat novoimenovani minister za notranje zadeve dr. Vinko Gorenak je sprožil postopke pred ustreznimi organi. In kaj so ugotovili:

- Upravno sodišče je pravnomočno ugotovilo, da je v zadevi šlo za nezakonito ravnanje Aleša Zalarja in Zvonka Fišerja, še več zapisalo je, da sta ravnala samovoljno in da sta »zlorabila oblast«.
- Pravosodno ministrstvo je že takrat ugotovilo, da je šlo za nezakonito imenovanje, ki ima znake kaznivega dejanja.
- Inšpektorat za javni sektor je takrat ugotovil, da Boštjan Škrlec ni bil imenovan na ta položaj po Zakonu o javnih uslužbencih, kar bi moral biti.
- Komisija za preprečevanje korupcije pod vodstvom Gorana Klemenčiča je prav tako ugotovila, da gre v tej zadevi za koruptivno ravnanje.

Zaradi navedenih kršitev je poslanska skupina SDS dne 02. 04. 2015 na Vrhovno državno tožilstvo in Generalno policijsko upravo podala obvestilo o sumu storitve KD zlorabe uradnega položaja ali uradnih pravic, ki naj bi ga storila nekdanji minister Aleš Zalar in nekdanji generalni državni tožilec Zvonko Fišer. Vse od takrat postopki v zvezi s tem tako na policiji kot na tožilstvu potekajo nenavadno počasi. Ni se mogoče znebiti vtisa, da se z odločitvami namerno zavlačuje.

V nadaljevanju navajamo kronologijo zadeve:

- Dne 10. 04. 2015 je Vrhovno državno tožilstvo zadevo odstopilo v reševanje Okrožnemu državnemu tožilstvu v Ljubljani.
- Dne 05. 05. 2015 je Policijska uprava Ljubljana na Okrožno državno tožilstvo v Ljubljani poslala obvestilo o ovadbi skupaj s predvidenim časom zaključka zadeve, ki naj bi bil 31. 07. 2015.
- Dne 16. 07. 2015 in 11. 08. 2015 je Policijska uprava Ljubljana o zadevi obveščala Okrožno državno tožilstvo v Ljubljani, a zadeve ni zaključila.
- Dne 13. 10. 2015 je Policijska uprava Ljubljana Okrožnemu državnemu tožilstvu v Ljubljani poslala dokumentacijo, ki so jo v tej zadevi zbrali v predkazenskem postopku.
- Dne 23. 12. 2015 je bil na Okrožnem državnem tožilstvu v Ljubljani sestanek pristojne tožilke in kriminalistov, na katerem je bilo dogovorjeno, da po Policijski upravi Ljubljana do 31. 01. 2016 podala zaključni akt.
- Dne 21. 04. 2016 je Policijska uprava Ljubljana v tej zadevi podala kazensko ovadbo na Okrožno državno tožilstvo v Ljubljani.

- Kazenska ovadba je bila dodeljena v reševanje tožilki Karmen Erčulj, ki pa je bila izvoljena v sodniško funkcijo.
- Dne 19. 07. 2016 je bila zadeva dodeljena okrožni državni tožilki Manji Prezelj.
- Okrožna državna tožilka Manja Prezelj je zahtevala dopolnitev kazenske ovadbe pri Komisiji za preprečevanje korupcije in pri Finančnem uradu Ljubljana (nerazumljivo zakaj), dopolnitev pa je pričakovala do 15. 02. 2017.
- Dne 28. 06. 2017 je Poslanska skupina SDS od generalnega državnega tožilca Draga Škete zahtevala pojasnila v zvezi s to zadevo.
- Dne 04. 07. 2017 je generalni državni tožilec Drago Šketa odgovoril, da je v zadevi uvedel nadzor.

Boštjan Škrlec je bil leta 2017 imenovan za slovenskega predstavnika v Eurojustu.

V kolikor ne bo prišlo do obtožnega predloga in sojenja, lahko utemeljeno sklepamo, da gre za še eno zlorabo tožilstva.

2.4 Primer višje državne tožilke Dragice Kotnik

Višja državna tožilka Dragica Kotnik je bila leta 2011 zadolžena za zadevo Baričevič. Po letu več kot letu dni je v prvem nadstropju hiše Baričevič na stikalu luči našla sledove krvi. Toda zaradi domnevne komunikacije z novinarjem Mitjo Lomovškom je bila takoj za tem suspendirana.

Sodeč po poročanju medijev v začetku julija 2017 je bil suspenz zoper imenovano odpravljen in lahko se je vrnila na svoje delovno mesto. Sodni postopki zoper njo so zastarali.

Navedena dejstva kažejo na zlorabo pooblastil s strani nekdanjega generalnega državnega tožilca Zvonka Fišerja.

3. POLITIČNI IN DRUGI PRITISKI NA ODLOČANJE

Kljub ustavnim in zakonskim določilom ter določilom številnih kodeksov etike, ki govorijo o tem, kako mora biti delo organov odkrivanja, pregona in sodne veje oblasti neodvisno in vezano izključno na ustavo in zakon, pa v praksi prihaja do številnih nepravilnosti in zlorab.

3.1 Stališča nekdanjega predsednika Vrhovnega sodišča RS Branka Masleše v zadevi Patria

Ne glede na določbo 23. člena Ustave RS, ki opredeljuje pravico do neodvisnega in nepristranskega sojenja, je nekdanji predsednik Vrhovnega sodišča RS Branko Masleša v javnem govoru vzbudil dvom o svoji nepristranskosti ter v neodvisno in pošteno sojenje. Njegov govor na Dnevih slovenskega pravosodja, 06. 06. 2014, je sprožil močan dvom o nepristranskosti ter neodvisnosti sojenja v primeru Patria, saj se je javno opredeljeval o stranki v aktivnem/nedokončanem sodnem postopku Janezu Janši in jo označil kot sovražnika sodstva. Nekdanji predsednik Vrhovnega sodišča RS Branko Masleša je ne le sodil v senatu Janezu Janši, ampak mu je tudi predsedoval. Šlo je za nedopustno kršitev 23. člena Ustave RS ter načela nepristranskosti in neodvisnosti sodnikov.

V omenjenem javnem govoru je osebno napadel tudi nekdanjega ustavnega sodnika Jana Zobca, ga demoniziral ter prikazal kot nedelujočega in neučinkovitega. Dodatno je bilo načelo neodvisnosti in nepristranskosti sojenja kršeno tudi zaradi tega, ker je bila na dogodek vabljen še ena stranka v postopku, o katerem se je nekdanji predsednik Vrhovnega sodišča RS Branko Masleša javno opredelil, in sicer državni tožilec v omenjenem postopku Patria, Andrej Ferlinc.

Glede omenjenega nastopa nekdanjega predsednika Vrhovnega sodišča RS sta protestirala dva vrhovna sodnika, in sicer Barbara Zobec ter Marko Šorli. Vrhovni sodnik Marko Šorli je izjavil: »Masleša ne more pregnati senc, ki so nad njim in o katerih so pričali trije omenjeni sodniki. Z razčiščevanjem sporne

preteklosti Masleša ne bi smel obremenjevati sodstva in sodnikov, saj v tej zvezi ne more nastopati kot predsednik vrhovnega sodišča in predstavnik sodstva» .

Ustavno sodišče RS je v svoji sodbi Up-879/14-35 zapisalo: »... da bi lahko sodnik odločal nepristransko, ne sme imeti vnaprej ustvarjenega mnenja o predmetu odločanja. Odločitev sodišča mora biti sprejeta na podlagi dejstev in argumentov, ki so jih stranke predstavile v sodnem postopku, ne pa na podlagi informacij zunaj takega postopka. Pri uresničevanju pravice do nepristranskega sojenja ni pomembno zgolj to, da je nepristranskost sojenja dejansko zagotovljena, temveč se mora ta odražati tudi navzven. Gre za t. i. videz nepristranskosti sojenja. Pomembno je torej, da sodišče pri ravnanju v konkretni zadevi ustvarja oziroma ohrani videz nepristranskosti. V nasprotnem primeru je lahko ogroženo tako zaupanje javnosti v nepristranskost sodišč nasploh kot tudi zaupanje strank v nepristranskost sojenja v posamezni zadevi.

Tudi po stališču ESČP sta za obstoj nepristranskosti sojenja odločilna tako subjektivni kriterij, pri katerem gre za ugotavljanje osebnega prepričanja sodnika, ki odloča v konkretnem primeru, kot tudi objektivni kriterij, pri katerem gre za presojo, ali je sodnik v postopku zagotavljal uresničevanje procesnih jamstev tako, da je izključen vsak upravičen dvom o njegovi nepristranskosti. Pri tem ni pomembno samo to, ali je ta sodnik svojo funkcijo v kazenskem postopku opravljal nepristransko oziroma ali je način njegovega opravljanja funkcije tako vplival na izid postopka. Pomembno je tudi to, da se mora nepristranskost sojenja odražati tudi navzven«.

V ravnanju nekdanjega predsednika Vrhovnega sodišča RS je šlo za nedopusten vpliv na odločanje v zadevi Patria ter kršitev človekovih pravic in temeljnih svoboščin, kar je v svoji odločbi ugotovilo tudi Ustavno sodišče RS. Samega sebe je tudi imenoval v senat, ki je odločal v primeru Patria.

Pomembna okoliščina v zvezi s tem je tudi dejstvo, da je Branko Masleša v času sojenja v zadevi Patria sedel v nekem gostinskem lokalu v Ljubljani in sogovorniku razlagal, kako je treba »Janšo zjebati«. Pogovor sta slišala Radovan Marvin in njegova žena, ki sta to izjavo verificirala tudi pri notarju. Kljub vsemu Vrhovno sodišče Branka Masleše ni izločilo iz odločanja v konkretnem primeru.

3.2 Primer Gorana Klemenčiča

Minister za pravosodje mag. Goran Klemenčič je septembra 2016 v ponovljenem sojenju v zadevi Istrabenz, ko sodba še ni bila pravnomočna, opozoril, da če bo zadeva Istrabenz, v kateri je bil Igor Bavčar na prvi stopnji obsojen, padla, »bo storil vse, da bodo letele glave«. Za medije je poudaril, da meni, da je zastaranje katerega koli sodnega postopka najslabši rezultat. Poudaril je, da sam verjame, da se to v primeru Istrabenz oziroma Igorja Bavčarja ne bo zgodilo, če pa že, bo moralo veliko ljudi odgovarjati. Dodal je, da bo prvi, ki bo zahteval odgovore. Poudaril je tudi, da s prstom ne želi kazati na sodnico, ki tri tedne piše sicer kompleksno sodbo.

Na omenjeno grožnjo ministra za pravosodje mag. Gorana Klemenčiča, da bodo letele glave, se je odzval predsednik Okrožnega sodišča Ljubljana Marjan Pogačnik, da ne bo dovolil, »da kdorkoli grozi z nečim, za kar sploh nima pristojnosti«. Pojasnil je, da sodnica, ki mora spisati sodbo v ponovljenem sojenju, dela tudi v svojem prostem času in bo tudi v prihodnje storila vse, da zastaranje zadeve ne bo postalo realna opcija. »Bova pa sodnica in jaz poskrbela, da bo napisana v razumnem roku«, je zagotovil predsednik ljubljanskega okrožnega sodišča Marjan Pogačnik.

Takšno ravnanje ministra za pravosodje, ko je z grožnjo, »da bo storil vse, da bodo letele glave«, neposredno politično pritiskal na sodišče oziroma sodnico, ki je sodila v ponovljenem sojenju v zadevi Istrabenz, je povsem nedopustno in neprimerno.

4. NAGRAJEVANJE ZA NEDELO IN POLITIČNO LOJALNOST

4.1. Primer Gorana Klemenčiča in Roka Praprotnika

V času od konca leta 2008 do konca leta 2010, ko je preko NLB tekla največja in nezakonita operacija pranja denarja, namenjena tudi financiranju terorizma, v višini milijarde dolarjev, je bil mag. Goran Klemenčič državni sekretar na Ministrstvu za notranje zadeve in kasneje predsednik Komisije za preprečevanje korupcije. Kot državni sekretar na notranjem ministrstvu je bil zagotovo seznanjen z omenjeno operacijo, toda nobenega podatka ni da bi karkoli v zvezi s tem ukrenil.

Septembra 2010 je bil imenovan za predsednika Komisije za preprečevanje korupcije. V tej vlogi je pred Komisijo za nadzor varnostnih in obveščevalnih služb sam potrdil, da je bil seznanjen s to zadevo in da je Komisija za preprečevanje korupcije policiji v zvezi s tem podala kazensko ovadbo. Kasnejša preverjanja Komisije za nadzor varnostnih in obveščevalnih služb v letu 2017 so pokazala, da ta izjava mag. Gorana Klemenčiča ni resnična.

Tudi v času odkritja največje bančne luknje v bankah v državni lasti leta 2013 je bil mag. Goran Klemenčič na čelu Komisije za preprečevanje korupcije. Komisija za preprečevanje korupcije se je ukvarjala tudi z vprašanjem odgovornosti za nastalo bančno luknjo. Goran Klemenčič je veliko govoril o tem, toda Komisija za preprečevanje korupcije nikoli ni izdala prav nobenega dokumenta, v katerem bi jasno pokazala na odgovornost posameznikov znotraj bančnega sistema za nastalo stanje. Še več, njegov namestnik Rok Praprotnik je po odstopu dobil dobro plačano službo v NLB, kar je sedanja Komisija za preprečevanje korupcije prepoznala kot nesprejemljivo in koruptivno ravnanje.

Mag. Goran Klemenčič, aktualni minister za pravosodje, nesporno opravlja odgovorno funkcijo, za katero bi moral biti predpogoj osebna integriteta brez sence dvoma in odsotnost vsakega suma korupcije. To je še zlasti pomembno, ko Republika Slovenija po različnih mednarodnih in domačih lestvicah primerjalno še vedno ostaja na repu lestvice neodvisnosti sodstva. Prav tako jo v vrh med kršitelji človekovih pravic in temeljnih svoboščin v sodstvu uvršča celo Evropsko sodišče za človekove pravice, kot je razvidno iz Pregleda dela Evropskega sodišča za človekove pravice v letih 1959-2014.

Predlagatelji predmetnega priporočila pri tem opozarjamo tudi na revizijsko poročilo Računskega sodišča RS št. 320-5/2012/352 z dne 07. 05. 2014 z naslovom Pravilnost poslovanja nevladnih in pravosodnih proračunskih uporabnikov. V omenjenem poročilu je Računsko sodišče RS ugotovilo številne nepravilnosti tudi za KPK, ki jo je takrat vodil mag. Goran Klemenčič. Od teh nepravilnosti so nepravilnosti ugotovljene v točkah 2.8.2.a, 2.8.2.e, 2.8.2.f, 2.8.2.h takšne, da so bile storjene v času mandata mag. Gorana Klemenčiča kot predsednika KPK in dejanja ustrezajo definiciji korupcije in delovanju v nasprotju z zahtevano integriteto, kot ju opredeljuje Zakon o integriteti in preprečevanju korupcije. V skladu s 10. členom tega zakona je predsednik komisije tisti, ki je pristojen in s tem odgovoren za zastopanje komisije in vodenje ter organiziranje njenega dela.

V omenjenem revizijskem poročilu je Računsko sodišče RS ugotovilo številne nepravilnosti KPK, ki so nastale v času, ko je mag. Goran Klemenčič vodil KPK. Večina od teh je takšnih, da izpolnjujejo zakonske znake koruptivnega ravnanja ali vsaj kršitve načel v javnem sektorju. Senat KPK, ki ga je vodil mag. Goran Klemenčič, je bil s temi nepravilnostmi seznanjen, če ne prej pa najkasneje, ko je sprejemal popravljalne ukrepe na podlagi ugotovitev Računskega sodišča RS. Te kršitve, ki jih je ugotovilo Računsko sodišče RS, imajo jasne znake koruptivnih ravnanj, kršitev načela integritete in celo znake kaznivih dejanj, saj je bila posameznikom omogočena premoženjska korist z jasno kršitvijo kar osmih zakonov: Zakona o sistemu plač v javnem sektorju, Zakona o javnih uslužbencih, Zakona o delovnih razmerjih, Zakona o javnih financah, Zakona o stvarnem premoženju države, pokrajin in občin, Zakona o izvrševanju proračuna za leto 2011 in 2012, Zakona o javnih naročilih in Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije. Med kršitvami, ki jih je ugotovilo Računsko sodišče RS, sta predvsem dve, ki pomenita pridobitev večje premoženjske koristi za tretjo osebo na podlagi kršitev zakona in podzakonskih predpisov.

Pričakovano ravnanje predsednika senata KPK mag. Gorana Klemenčiča in obeh podpredsednikov bi bilo, da bi v skladu s svojimi pristojnostmi na podlagi 1. odstavka 13. člena Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije začeli postopek za ugotavljanje elementov korupcije in kršitev integritete po 4. členu omenjenega zakona ter naznanili sume kaznivih dejanj po 145. členu Zakona o kazenskem postopku, da se ugotovi odgovorne osebe in izvede postopke, ki bi preventivno vplivali na nadaljnje kršitve pri opravljanju funkcij ali izvajanju pooblastil v okviru delovanja KPK.

KPK je pod vodstvom mag. Gorana Klemenčiča sicer opravila dejanja, ki jih je naložilo Računsko sodišče RS in poskušala odpraviti posledice, vendar to še ne pomeni, da je ravnala na način, da bi ugotovljene nepravilnosti v skladu s svojimi pristojnostmi sankcionirala, ali pa jih naznanila preiskovalnim organom, kar lahko pomeni samo to, da je odgovorne osebe za te nepravilnosti namerno zaščitila.

Ne glede na vse naštetu je mag. Goran Klemenčič leta 2014 postal minister za pravosodje.

4.2 Primer Harija Furlana

Harij Furlan je do 10. 02. 2012 opravljal naloge vodje Nacionalnega preiskovalnega urada, nato pa je prevzel vodenje Specializiranega državnega tožilstva. V času njegovega vodenja NPU je policija podala kazensko ovadbo v zadevi Patria zoper Janeza Janšo in soobtožene. Ustavno sodišče RS pa je leta 2014 presodilo, da je bil v tem primeru kršen 28. člen Ustave RS, kar pomeni, da so policija, tožilstvo in sodstvo kot sum storitve kaznivega dejanja obravnavali nekaj, kar ni imelo elementov kaznivega dejanja.

Po lanskem razkritju preplačil pri nabavi medicinskih pripomočkov v zdravstvu bi morala vlada, pristojna ministrstva ter organi odkrivanja in pregona okrepiti aktivnosti na tem področju. To še toliko bolj, ker Vlada RS poudarja, da ima ničelno stopnjo tolerance do korupcije. Neaktivnost pri reševanju problemov preplačil v zdravstvu in odkrivanju ter pregonu kaznivih dejanj korupcije pri tem je nerazumna. Ob samo nekaterih navedbah nepravilnosti pri nabavi medicinskega materiala in ob sumih na koruptivna dejanja se postavlja vprašanje, kaj so do sedaj naredile pristojne institucije in organi odkrivanja ter pregona. Po podatkih, s katerimi razpolagamo, naj bi bili, vsaj s preplačili žilnih opornic, seznanjeni tako na NPU, kot na Specializiranem državnem tožilstvu, ki ga vodi Harij Furlan.

Tudi ortopedski program vstavljanja popolnih kolčnih endoprotez je že nekaj časa pereča tema slovenskega zdravstva. Poleg podaljševanja čakalnih dob na tem področju se srečujemo tudi s preplačili in korupcijo pri prodaji kolčnih protez. Konec lanskega leta so mediji razkrili, da je Primsell d.o.o., ki je edini dobavitelj v SB Nova Gorica, v letu 2015 novogoriški bolnišnici umetne kolke prodajal po 71% oziroma 65 % višji ceni kot Lima Corporate ostalim slovenskim bolnišnicam. Direktor omenjenega podjetja Primsell d.o.o. je Aleš Furlan, brat vodje Specializiranega državnega tožilstva Harija Furlana. Harij Furlan se je odzval, da zoper Aleša Furlana, njegovega brata, niso prejeli nobene ovadbe.

Kljub temu ostaja upravičen dvom v nepristranskost oziroma videz nepristranskosti Harija Furlana, ki bi moral preganjati korupcijska kazniva dejanja v zdravstvu in preplačila medicinskih pripomočkov, še posebej, ker je omenjeno podjetje, ki je ekskluzivni posrednik novogoriški bolnišnici, na ta račun služilo 20 let. Ob tem velja tudi poudariti, da naj bi po poročanju medijev, po prej omenjenem razkritju v oddaji Tarča, Aleš Furlan zaprl omenjeno podjetje.

4.3 Primer Draga Škete

Pred nedavnim sta dr. Jurij Toplak in dr. Andraž Terček analizirala odločitve Ustavnega sodišča za čas od 01. 07. 2016 do 30. 06. 2017. Ugotovila sta, da je Ustavno sodišče RS v tem času izdalo 45 odločb, v katerih je prepoznalo kršitve človekovih pravic seveda v odločitvah sodišč v RS. Če odštejemo odločitve upravnih in delovnih sodišč, je bilo takih odločb 38. Gre torej za odločitve splošnih sodišč, ki pa so v tem primeru v veliki meri vezana na obtožne predloge tožilstev.

Pregled kršitev, ki jih je ugotovilo Ustavno sodišče RS v postopkih ustavnih pritožb v obdobju enega leta, je pokazal, da je na sodiščih na območju mariborskega višjega sodišča največja verjetnost, da bodo stranki kršene ustavne pravice. Na 10.000 prejetih zadev sta raziskovalca ugotovila kršitve v 23,6 zadeve z območja Višjega sodišča v Mariboru, v 16,8 zadeve z območja Višjega sodišča v Ljubljani, v 11,5 zadeve z območja Višjega sodišča v Kopru in 4,1 z območja Višjega sodišča v Celju (1/2443).

Glede na to, da so sodišča vsaj večinsko vezana na obtožne predloge tožilstva, pa je samo po sebi nenavadno, da je prav Drago Šketa vodja tožilstva v Mariboru, postal generalni državni tožilec. Tudi v primeru številnih padlih procesov zoper Franca Kanglerja (Franc Kangler navaja 13 takih primerov), je jasno, da so se postopki odvijali v času, ko je tožilstvo v Mariboru vodil prav Drago Šketa.

4.4 Primer Draga Kosa

Drago Kos, nekdanji kriminalist in vodja KPK, je znan tudi kot pomemben »izvoznik« zadeve Patria na Finsko. Posledice tega primera so znane. Ne le zapor vodje opozicije Janeza Janše, temveč tudi neposreden vpliv na vse volitve od 01. 09. 2008 do sedaj.

Ker pa slovenska politična levica svoje zaslužne posameznike bogato nagrajuje, se je to zgodilo tudi v primeru Draga Kosa. Leta 2015 je z NLB za tako imenovane forenzične preglede kreditnih map sklenil svetovalno pogodbo v višini 765.000 evrov.

4.5 Primer Antona Ropa

Anton Rop je bil v preteklosti predsednik Vlade RS. Po letu 2004 pa je bil opozicijski poslanec. Kot opozicijski poslanec je obdolžil Janeza Janšo, takrat predsednika Vlade RS, da se je s hrvaškim predsednikom vlade »dogovarjal« za incidente v Piranskem zalivu. Zadeva je imela takrat izjemno velik mednarodni odmev. V zvezi s tem sta zoper Antona Ropa stekla dva kazenska postopka. V enem je prišlo do poravnave z oškodovancem Janezom Janšo, drugi pa še vedno ni pravnomočno končan. Je pa bil leta 2010 Anton Rop zato nagrajen z mesto podpredsednika Evropske investicijske banke in s tem seveda z visoko plačo.

1.9 Primer Martina M. Cvikla

Martin M. Cvikl je bil v obdobju 2004 – 2008 poslanec državnega zbora. V tistem času je vodil posebno preiskovalno skupino v zadevi Patria. Proslavil pa se je tudi s tako imenovano »stekleno palačo« Vlade RS. Tudi Martin M. Cvikl je bil nagrajen, najprej z delovnim mestom generalnega sekretarja Vlade RS, kasneje z mestom člana Evropskega računskega sodišča in seveda s temu primerno visoko plačo.

4.7 Primer Marjana Fanka

Marjan Fank je bil v času najintenzivnejšega preiskovanja domnevnih kaznivih dejanj zoper Franca Kanglerja vodja kriminalistične policije v Mariboru. Kot je znano, je do sedaj na sodiščih padlo že kar 13 kazenskih ovadb zoper Franca Kanglerja, dokazane pa so bile številne napake kriminalistične policije. Marjan Fank je ne glede na to napredoval v pomočnika direktorja kriminalistične policije. Iz tega časa naj omenimo še primer Dejana Orniga in zlorabe kriminalistične policije v zvezi z nezakonitim zbiranjem podatkov. Ne glede na to pa je Marjan Fank leta 2013 napredoval na mesto generalnega direktorja policije.

B. Predlog priporočila za odločanje na seji DZ

Podpisnice in podpisniki zahteve za sklic izredne seje DZ predlagamo, da Državni zbor odloča o sprejetju naslednjega predloga priporočila:

»Na podlagi 111. člena Poslovnika Državnega zbora (Uradni list RS, št. 92/07 - uradno prečiščeno besedilo, 105/10, 79/12 – Odl. US, 80/13 in 38/17) je Državni zbor na seji sprejel

PRIPOROČILO

Vladi Republike Slovenije v zvezi z zlorabo organov odkrivanja in pregona ter sodne veje oblasti

Obrazložitev:

Nesporno je, da imajo pravna država, zakonito in nepristransko ravnanje organov odkrivanja in pregona, učinkovito in nepristransko sodstvo, ki morajo varovati ustavnost in zakonitost, načela pravne države ter človekove pravice in temeljne svoboščine velik pomen za pravičnost in sam razvoj družbe ter razvoj gospodarstva. Primeri, ki so navedeni v okviru razlogov za sklic izredne seje Državnega zbora izkazujejo, da je stanje na področju dela organov odkrivanja in pregona oziroma policije in državnega tožilstva, kot tudi sodne veje oblasti zaskrbljujoče. Omenjeno predstavlja tudi osrednji slovenski problem. Omenjeno stanje izhaja iz primerov, ki jih navajamo v nadaljevanju.

Navedeni primeri izkazujejo, da prihaja do zlorab organov odkrivanja in pregona oziroma policije in državnega tožilstva oziroma prekoračitev meja pooblastil organov odkrivanja in pregona, pa tudi sodne veje oblasti z namenom zlorab, z nedopustnimi posegi v ustavno varovane človekove pravice in temeljne svoboščine.

Organi odkrivanja in pregona, kot tudi sodna veja oblasti bi morala dosledno spoštovati vsa ustavna in zakonska določila o neodvisnosti in nepristranskosti ter varovanju človekovih pravic. Toda, kot kažejo omenjeni primeru, v praksi ni tako.

C.

Pri obravnavi predloga priporočila v Državnem zboru Republike Slovenije in pri delu njegovih delovnih teles bo v imenu predlagatelja sodeloval poslanec **dr. Vinko Gorenak**.

Predlagamo, da na sejo Državnega zbora povabite:

1. Predsednika Vlade Republike Slovenije, dr. Mira Cerarja;
2. Ministra za pravosodje, mag. Gorana Klemenčiča;
3. Ministrico za notranje zadeve, mag. Vesno Györkös Žnidar;
4. Vrhovno sodišče Republike Slovenije;
5. Vrhovno državno tožilstvo, Specializirano državno tožilstvo;
6. Policijo, Nacionalni preiskovalni urad.

Priloga:

- podpisi poslank in poslancev:

Jože Tanko

Anja Bah Žibert

Franc Breznik

Nada Brinovšek

Jelka Godec

dr. Vinko Gorenak

mag. Branko Grims

Eva Irgl

Janez Janša

Danijel Krivec

Suzana Lep Šimenko

Tomaž Lisec

dr. Anže Logar

Žan Mahnič

Bojan Podkrajšek

mag. Marko Pogačnik

Marijan Pojbič

mag. Andrej Šircelj

Ljubo Žnidar

mag. Matej Tonin

Ljudmila Novak

Jožef Horvat

Iva Dimic

Jernej Vrtovec

Zvonko Lah